

Kronieken oktober 2012

4/10 Stuurgroepvergadering: luisteren naar verslagen over de bijeenkomsten aangaande de leken-groepen en de geassocieerden én Kerstmis komt in zicht!

Simon en Mieke verwelkomen de gemeenschap op 6/10 voor de Effataviering. Wout heeft blijkbaar ook geleerd dat 'kerk', niet alleen het gebouw is maar ook een gemeenschap van gelovige mensen, met nadruk op gemeenschap!

Het evangelie van vandaag komt weer uit het Marcusevangelie (Mc 10, 2-12). Die tekst is al honderdduizenden keer gelezen en gecommentarieerd met heel veel resultaten, ook in andere soorten vieringen. Die tekst gaat over huwelijk, dus wordt hij ook gelezen in huwelijksvieringen, maar die tekst gaat óók over echtscheiding! Die tekst is goed om er lang over te spreken, te kort er iets over zeggen kan misverstanden uitlokken!

Een priester heeft dan misschien wel geen ervaring met gehuwd zijn, hij heeft zeker ervaring met gehuwden, als hij 27 jaar priester is! Minstens bij 100 huwelijken is hij voorganger geweest, heeft er zijn tijd voor genomen, avonden lang, soms ook wel eens over de liedjes, maar vooral over: 'waar gaat het over?'

Die tekst uit Marcus werd vroeger veel gekozen, nu veel minder. Maar er komen nu andere mensen op bezoek bij de priester, met een brede smile als het over een nieuw, een eerste huwelijk gaat. Met een even brede smile als de gedachte overheerst: 'deze keer gaat het lukken!' Nog anderen komen met vragen: "*Ken je geen uitgetreden priester die hertrouwd is, ken je zijn telefoonnummer niet?*" want ze zijn beiden gescheiden en willen trouwen. "*Mijne man heeft mij laten zitten, wil je er niet mee praten?*" en dan komt het: "*Ik wil niet scheiden, want: Wat God heeft verbonden, dat mag de mens niet scheiden!*" Of er komen twee jonge mannen om te trouwen ... Wat ook gebeurt: *ik wil graag trouwen, maar mijn partner wil zich niet 'voor altijd' binden! Of: wij zijn al jaren getrouwd, maar we zien het niet meer zitten, mogen we niet uit elkaar gaan?*

Het is dus níet simpel; het is wél gemakkelijk te zeggen: "*Lees wat er in het evangelie staat!*"

Maar wat te doen met kardinaal Martini S.J., die onlangs is gestorven, en die al jaren in het Vaticaan er wilde door krijgen dat gescheidenen een tweede kans zouden krijgen?

Moeten wij dus die tekst in het Marcusevangelie zo letterlijk nemen? Neen, het is goed de teksten te lezen vanuit de Geest van Jezus: Mensen zijn uniek, relaties tussen mensen zijn dus ook uniek. Een simpele regel? Niets is zo eenvoudig!

Wij horen wel eens zeggen: "*Als wij toestaan om te hertrouwen, waar gaat dat naartoe?*" of: "*Welke boodschap geven we aan jonge mensen als we zeggen dat samenblijven moeilijk is?*" of: "*Veel mensen hebben gevochten om samen te blijven!*"

De angst van die mensen is begrijpelijk, maar angst is een slechte raadgever!

Het evangelie is géén papiertje: Jezus gaat tekeer tegen al die gevallen waar mensen tekort worden gedaan. Let eens op: in Genesis 2, 24, staat dat **een mán** zijn vader en zijn moeder verlaat en zich zo aan zijn vrouw hecht, dat ... Vrouwen trouwden dus in.

Jezus wil dat een relatie gerespecteerd wordt en géén mens gekrenkt wordt door de nalatigheid van anderen, maar mensen willen toch proberen, om elkaar sterker en groter te maken.

Het gaat om het leven van elke dag. Het gaat er om iets van de liefde van God door te geven. God is niet zo gelukkig met wat hij ziet (en wat hij paters soms hoort prediken!), maar hij wil zeker niet met mensen omgaan als met een kledingstuk dat men, na gebruik, weggooit. Hij kiest voor de kleinen die het onderspit moeten delven, hij wil niet dat het de man is die beslist over het leven van zijn vrouw. God zegt: "*Mijn keuze gaat naar wie niet meer meetelt, naar wie geen kansen meer krijgt!*"

Wij hebben, in deze gemeenschap gedankt voor een echtpaar dat 45 jaar getrouwd is, wij hebben nagedacht over de Congoreis van enkelen en gebeden voor de Congolese medebroeders die zich daar blijvend inzetten, wij hebben gebeden om het recht een eigen weg te gaan. Wij hebben gebeden voor alle mensen, wier relatie spaak loopt, om liefde en genade; voor een vader die alleen achterblijft met zijn zoontje, na het overlijden van zijn vrouw en een doodgeboren tweeling: "*Laudate omnes gentes, laudate Dominum*" en hoe hard dit ook mag klinken: Hij houdt van ons!

12/10: koorrepetitie. Eerst, tot het vlekkeloos is, en zonder partituur, het ABC van W. A. Mozart. Dan herhalen: liederen nrs. 147, 142 (met Kerstmis zingen we dat!) en 145 (die 'Gloria' zingt elke stem op zijn toon!). Dan nog eens de liederen overlopen voor 26/12, de kerstsamenzang van het Davidsfonds. Het lied op blz. 30 zingen we (de tenoren) met de vijfde strofe in tegenstem, gemak-

kelijk is anders! Het koor gaat akkoord om op 7/4/2013 te gaan zingen in Essen voor en op vraag van pater Gaston.

Op 13/10 is de kapel bomvol, het is GEVI én Naamopgave van onze zes plechtige communicanten. Elien, die verwelkomt op deze speciale, drukke dag, gaf vandaag voor het eerst catechese, maar voor de rest is het een gewone viering, dus mogen al die vele kinderen helpen met het aansteken van de kaarsen.

Wat er speciaal is vandaag is de Naamopgave. Vroeger was er twee jaar catechese en leerde men nog de catechismus, dat werd dan één jaar (wat te weinig was), nu is het nog enkele keren, waar de kinderen een beeld krijgen wat christen zijn is.

Het lijkt wat spottend gezegd, maar de moeilijke vragen komen voor die kinderen van een 'oude' man. Hun ouders hebben aangespoord: "*Vraag het nu maar!*" Het is dus niet meer zo simpel. Maar nu is er die viering, en nu geven ze hun naam niet meer op aan die 'oude' man, maar aan al die mensen van de gemeenschap, ze weten niet wat er zal gebeuren. Die 'oude' man stelt vragen waarop een zinnig mens geen antwoord weet. Er is nog een derde moeilijk moment: de Effatagemeenschap geeft aan de kinderen een peter of meter, een 'compagnon de route', die hen begeleidt, iemand die niet boven de anderen uitsteekt, die gewoon is zoals de anderen. Maar: waag de sprong, ook vandaag!

Waarom zijn al die mensen hier vandaag gekomen? Antwoord van de kinderen: ze komen voor ons; ze komen om vrienden te vinden; ze komen om een stap dichterbij God; ze zijn op zoek om gelukkige mensen te worden. Maar wij komen hier ook samen om een beetje hulp te vragen aan iemand die tot voorbeeld is geweest, aan Jezus: daarom luisteren we naar de Bijbel.

Het begint goed: Marcus 10, 17. Eerst krijgt Jezus een pluimke: "*Goede Meester, ...*" Maar Jezus loopt er niet in: Marcus 10, 18-22, "*Waarom noemt jij mij goed?*" Jezus zegt: doe dit niet, doe dat niet, en dat doen wij en die kinderen al helemaal niet. Wij doen ons best! Het is een rijke jongeling die vragen stelt en Jezus heeft niets tegen rijke mensen, hij heeft zelf rijke vrienden. Maar je kunt teveel willen, te rijk willen zijn zoals die boer die zijn eigen grondstuk mag bepalen, maar op het einde dood neervalt: hij heeft enkel nog de oppervlakte van zijn graf als bezit!

Om het goed te verstaan legt Jezus het nog eens uit: Marcus 10, 23-27. Hij legt het uit met dat beeld van een kameel die door het oog van een naald kruipt. Dat is voor die kameel gemakkelijker dan voor een rijke om in het Koninkrijk Gods te komen, want Jezus vraagt aan de rijke jongeling al zijn bezit te verkopen en het te verdelen onder de armen!

Voor de kinderen rond Guido is het besluit: als je echt gelukkig wilt zijn, deel dan met een ander, zoek dus samen het geluk met een peter of meter ... en deel, brood en wijn.

Het is Naamopgave, de kinderen komen terug, één voor één, ze geven hun naam op, ze krijgen een peter of meter, ze worden gezegend. Britt, de verhevene (van Birgitta, patrones van Ierland, of van Birgit, maar dan komt ze uit Zweden!) en met Johan als peter, Milan (geliefd bij het volk) een naam uit Rusland en met Evelyne als meter, Lauran krijgt Isabelle als meter, ze heeft een naam uit Italië, een Romeinse naam afgeleid van Laurentius, die afkomstig was uit Laurentum (een stad in Latium) of die een lauwerkroon droeg en zo de roem van het volk vertegenwoordigde. Wout, van Wouter 'de heerser van het leger', met Elien als meter en Robin, de koene strijder, denk aan 'roem' en 'schitterend', Jo wil zijn compagnon de route zijn. Als laatste, terug naar het begin: Eva, de eerste vrouw, adem van leven, de levengevende, waar Sabine zal voor zorgen. Voor alle zes met hun peter of meter, fier, vertrouwensvol, afwachtend, vragend, (zie op deze website de foto's!) van harte proficiat, ze verdienen het welgemeende applaus. En die dank gaat ook naar hun, (onze) catechisten!

De viering wordt ook bijgewoond door pater Zéphyrin, vice-provinciaal uit Kinshasa. Op zondagnamiddag hebben wij, Henk, Tom en Sylvie en ikzelf, hem begeleid bij een bezoek aan de Sint-Baafsabdij (of wat er van rest) en aan de kunstschaten in de kathedraal.

Op 20/10 is het de 29ste zondag door het jaar, Chris verwelkomt de gemeenschap en blijkbaar zijn er toch kinderen (kleinkinderen van Odette) om te helpen de kaarsen aan te steken! Volgens traditie is het vandaag Missiezondag en midden onder ons is Eric Guloos, missionaris in Guatemala.

Maar eerst het evangelie: dat van Marcus is het kortste en toch vertelt hij soms dingen tweemaal. Zoals vandaag: Marcus 10, 35-45. Die tekst is echt niet gekozen voor de gemeenteraadsverkiezingen, maar hij past wel: enkele leerlingen discussiëren wie de beste postjes krijgt. En Jezus zegt: je weet hoe mensen zijn! Maar zo'n discussie mag er onder jullie niet zijn!

Eric Gruloos gaat verder met zijn verhaal. Het verhaal van de hoed die de Indianen opzetten om goedendag te zeggen, of om weg en weer te vragen hoe het met de anderen gaat. Ze groeten elkaar wederzijds. Ook vragen ze toestemming om ergens binnen te gaan. In je eigen huis ga je natuurlijk zo maar binnen, maar als de deur van een ander dicht is, blijf je buiten. De Canadezen hebben wél gedaan alsof alles van hen is: de eigendom, de grond, de mijnbouw. Maar Indiaanse mensen leven in harmonie met de natuur, zij vragen toelating aan de natuur.

Ook eten ze samen soep, want meer kan je nooit tijdig maken voor een grote groep. En iemand die aanklopt deelt mee.

Het evangelie gaat over 'dienen'. Maar in de wereld is het zo dat wie de baas is, ook baas wil blijven. De anderen mogen niet meespelen, ze mogen op het bankske blijven zitten! De Indianen zitten zo al 500 jaar op het bankske. Zij hebben geen voorstellen in een gesprek, ze hebben dat ook nog nooit gedaan. Hoe kun je dan aan de Indianen vragen of ze akkoord zijn met de goudwinning, ze hebben zoiets nooit geleerd, het zijn als snotneuzen op hun bankske. Hetzelfde geldt trouwens ook met het afleiden van een rivier om stroom op te wekken.

Wat is dan missie vandaag? Niet meer ziertjes winnen, maar langs de kant gaan staan, leren metsen, leren een broek maken, vrouwen leren met een micro spreken. Niet verschieten van de opmerking dat er steeds op alles kritiek komt, niet akkoord zijn dat het goud naar het Noorden gaat, dat het water geroofd wordt. Niet met alles akkoord zijn, het woord van de overheid in vraag stellen.

Waar staat God dan? Bij hen die op de eerste plaats staan? Een huis, een camion, de grond hebben? Geef dus ook een huis, een camion, grond aan zij die op het bankske zitten! Wat scheef is rechtzetten, onze hoed afdoen, vragen of coltan voor mobiele telefoons mag gewonnen worden in Kivu! Wij allemaal moeten op die vragen antwoorden.

Dan dekken we de tafel, want brood dient om gedeeld te worden en wijn dient om vreugde te verspreiden ...

Wij hebben gebeden dat wij de hoop nooit verliezen, dat wij iets kunnen doen voor anderen en wij hebben gedankt voor een gesprek met het hoofd van een afdeling 'Intensieve zorgen'.

Om te eindigen dankt Tom Eric Gruloos voor zijn komst en hij vraagt wat meer oog te hebben voor de basisgemeenschappen in Guatemala, ook financieel.

Morgen gaat (eindelijk) het bezoek aan de Jodenbuurt in Antwerpen door. Het bezoek wordt weer een succes; iedereen spreekt vol lof over de gids, de ontvangst, het eten én de opgedane kennis. Lees op deze website het verhaal van een dergelijk bezoek aan de Jodenbuurt in augustus 2003: 'Met Effata naar Antwerpen: de Jodenbuurt' via 'archieef/kronieken (op dezelfde bladzijde staan de verslagen)'.

Donderdag 25/10: Leesclub met het boek 'Vrouw zoekt God' van Lauren F. Winner. Je staat er soms versteld van hoe één boek kan leiden tot verschillende meningen. Van 'te Amerikaans' of 'niet persoonlijk genoeg' tot 'wat iemand moet doen om tot geloof te komen!' Het boek gaat dan ook, als autobiografie, over een vrouw die heen en weer geslingerd wordt tussen religies, die eerst haar eigen identiteit als Joodse vorm tracht te geven en dan vaststelt dat God haar elders wil ontmoeten, in een episcopale kerk. Hoe grondig de zoektocht van Lauren F. Winner was, blijkt uit haar teksten bij het boek Ruth, waarin zij de complexiteit van het verwekt-zijn van Jezus door twee vaders, Jozef en God, en de geboorte van Jezus verklaart. Die vrouw geeft ook toe dat ze nog maar op de basisschool als christen zit, een basisschool waar zij leert lezen en dat het boek Ruth daarin 'geen slecht leerboek' is. Maar die vrouw ontdekt ook dat bepaalde elementen van het Jodendom voor haar onmisbaar zijn. Wie niet zoekend is, wie zich de vraag niet stelt wat wij doen als gelovigen, of hoe wij gestalte geven aan gelovig leven, of waar ik mij bewust voor God stel, heeft vermoedelijk op dit boek een gans andere kijk.

Wij stellen vast dat 'bijbelstudie' in de 'Voskenslaan' zeer welkom zal zijn!

De volgende leesclub is op 21-2-2013 en we lezen naar die datum toe het boek van Mayank Chhaya met als titel: "Dalai Lama. Man, monnik, mysticus".

Koorrepetitie op 26/10. Guido komt maar laat terug uit Bonn, de repetitie gaat door met Johan VH. Met horten en stoten leren we de minder bekende kerstliederen voor 26 december verder aan, begeleid door Elien aan de piano en Leen met haar dwarsfluit. Het valt uiteindelijk nog mee, zelfs al is Johan halverwege de repetitie op zoek naar zijn stem!

Agnes heeft voor haar verwelkoming voor de Effataviering op 27/10 twee soorten nieuws. De geschiedenis rond Ford Genk kan moeilijk als goed nieuws worden beschouwd, maar het is nu herfstvakantie én de komende nacht zal één uur langer duren: is dat geen goed nieuws?

Het evangelie van Marcus bestaat uit drie delen. In een eerste deel staan wonderen en genezingen, van een lamme, van een dove, van melaatsen, staat de broodvermenigvuldiging, van Jezus die over het water loopt. In feite is het verwonderlijk dat na meer dan 50 jaar katholieke en 160 jaar protestantse Bijbelstudie nog altijd gevraagd wordt: *“Is dat echt gebeurd?”* Maar die vraag wijst op het verlangen naar iemand die er kan voor zorgen dat onze dierbaren niet ziek, doof, blind worden. We weten dat het niet kan, maar we hopen toch ... Dat eerste deel eindigt met de genezing van een blinde; dat was niet zo eenvoudig, want Jezus moet herbeginnen!

In het tweede deel trekt Jezus naar Jeruzalem, 200 km verder, langs de Jordaan, in Jericho sla je rechtsaf naar Jeruzalem. In die tussentijd spreekt Jezus met zijn leerlingen over wie de beste is, of over rijkdom. Hier legt Jezus uit waar het eigenlijk om gaat. Dit tweede deel eindigt weer met de genezing van een blinde in Jericho en dan trekken ze Jeruzalem binnen. Blijkbaar is dat genezen van blinden belangrijk voor Marcus.

Buiten de apostelen zelf en Jaïrus heeft niemand bij Marcus een naam. Hier wél: de blinde heet Bartimeüs (Marcus 10, 46-52). Is dat echt gebeurd? Denk aan het antwoord van Mitterand: *“Et alors?”* Helpt ons dat vooruit dat één van de duizenden blinden genezen wordt, dat water in wijn veranderd wordt, dat Jezus kan lopen op water?

Marcus wil dat we willen luisteren, zien, kijken naar de wereld op een andere manier, dat we kunnen leven met een beperking, dat we weten dat een beperking ons leert andere vaardigheden te ontwikkelen. Bartimeüs is blind, maar hij hoort zoveel te beter, hij hóort Jezus lopen, hij noemt hem bij zijn echte naam: ‘zoon van David’! Jezus roept hem, ook figuurlijk, om hem te volgen.

Wat brengt Bartimeüs zo ver? Vertrouwen! Niet het geloof heeft hem gered, maar vertrouwen ... Vertrouwen om mee te gaan met iemand die bereid is om een wereld te maken waar voor iedereen, ook voor mensen met een beperking, plaats is.

Jezus van Nazaret volgen lijkt niet eenvoudig, het vraagt veel vertrouwen. Dus moeten we alleen doen wat Marcus vraagt: meegaan met een dankbaar hart en doorheen het verhaal kijken naar dat waarover het op aan komt.

Bij de bezinning sluiten wij onze ogen om de beperking van de blinde beter te begrijpen en te realiseren dat zienden óók mensen zijn.

Bid met ons voor de families in onzekerheid in Genk, dat zij hun leven terug kunnen opbouwen, voor al wie vandaag geen uitzicht meer heeft. Bid met ons voor al wie de volgende week naar het kerkhof gaan. Danken wij voor de kans die enkelen van ons hebben gekregen om deel te nemen aan een studiedag bij de verjaardag van Vaticanum II.

En noteer: op 10/11 wordt de reis naar Neder-Kongo die Tom, Henk en Walter onlangs maakten voorgesteld na de Gevi en wordt de inleefreis van volgend jaar naar Kongo ingeleid.

Oktober eindigt koud buiten, warmte is er in ons hart door al dat zoeken naar God zoals Lauren F. Winner en de Bijbelse Ruth.

Wouter, maandag 29 oktober 2012